

meget beklage, om man ved en Lovgivning, selv om den var nok saa velmenende, konstruerede de fremtidige Regler saaledes, at den Virksomhed, der hidtil havde udfoldet sig i væsentlig Grad frivillig, skulde blive stubbet aldeles til Side.

Jeg kan med Hensyn til det andet Spørgsmaal, nemlig selve Lovforslagets Behandling her, ikke frigøre mig for den Tanke, at man har været, som jeg sagde, noget for ublid i Bedømmelsen af dette Forslag. Jeg kan ikke se rettere, end at, hvis man ikke vil gaa til at bestemme Samfundet som den eneste, der bærer Byrden i Tilfælde af ulykkelig Hændelse for Arbejderen, men fastholde, at en Del af Byrden skal bæres af de forskellige Arbejdsgivere, er det rigtigt, som det sker her ved dette Forslag, at lægge det individuelt og ikke kollektivt. Jeg staar her i den bestemteste Modsetning til det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bosjen). Jeg finder det ganske uretfærdigt og usorvarligt, om man, saaledes som Regeringsforslaget i sin Tid tilføjede, inddelte Erhvervsgrenene i de forskellige saakaldte Fareklasser og derpaa værdsatte Størrelsen af det Bidrag, som hver enkelt Udøver inden for disse Fareklasser skulde bidrage til Forsikringsanstalten uden noget som helst Hensyn til, om den ene af disse paagældende næringsdrivende er nok saa forsigtig og omhyggelig, medens den anden er nok saa skødesløs og ligegyldig med Hensyn til de Foranstaltninger, der kunne træffes for at sikre Arbejdernes Liv og Lemmer. Jeg kan paa ingen Maade slette, at det skulde være mere retfærdigt eller billigt at foretage en saadan Ligning kollektivt paa de særlige Erhvervsgrene end at sige til hver enkelt: Du har at bære Ansvaret for den Skade, der sker i din Bedrift, du maa træffe saadanne Foranstaltninger, som Du mener at kunne og burde for at formindste Faren for Ulykkestilfælde. Hvis man ikke vil gaa til at lægge det hele over paa Samfundet som en Samfundssag, bør man blive staaende ved det, som Lovforslaget tilføjte, at lade hver svare for sig. Det andet Fortrin, som jeg har fundet i dette Forslag navnlig sammenlignet med Regeringens tidligere Forslag, er det, at det ikke, ligesom dette Forslag, gennem det kollektive Ansvar ligesom borttager den Præmie, der ligger i at kunne formindste sit Ansvar økonomisk set ved at træffe Foranstaltninger til at forebygge Ulykkestilfælde. Denne Præmie bortfalder nemlig fuldstændig, naar Ansvaret er kollektivt, medens dette Forslag opretholder denne Præmie. Og det skulde dog vel være det, som man helst tilføjede, at gøre Ulykkestilfældene saa

saa som muligt, selv om det maatte medføre nogen Udgift at træffe præventive Foranstaltninger. — Den tredje gode Side ved Forslaget her, sammenlignet med Regeringens Forslag, som jeg tillader mig at omtale, fordi det har været omtalt af saa godt som alle de Talere, der have haft Ordet før mig, er den, at det saa klart og bestemt lægger den økonomiske Afgørelse af Sagen hen paa Nutiden. Det udstyder intet af de Forpligtelser, der økonomisk set komme til at paahvile enten Arbejdsgiverne eller Samfundet til en nærmere eller fjernere Fremtid. Det lægger det ikke over paa Fremtiden at udrede Forsørgelsen, men lader Nutiden selv bære Byrden Aar for Aar. Deri ligger et Fortrin, som man ikke bør ringeagte; thi det er sikkert nok, at vil man gaa den Vej, som Regeringsforslaget i sin Tid tilføjede, nemlig at gaa til Ligningsstykket, er der ingen dødelig, der i Dag kan sige, hvor stort Bidraget skal være, for at ikke Fremtiden skal komme til at bære nogen af Nutidens Skavanter. Derfor er det absolut et Fortrin ved dette Forslag, at det lader hvert enkelt Aar bære sin egen Skade fuldt ud. Endelig staar det for mig som et Fortrin ved dette Forslag, at det holder Spørgsmaalet om Kapitaludbetaling eller Livrente aabent. Der er med nogen Føje fra den højtærede Ministers Side anført over, at, saaledes som Forslaget er formet, bliver det i mange, maatte i de fleste Tilfælde, en Kapitaludbetaling. Deri er jeg enig med den højtærede Minister; hvis det skulde blive Resultatet, at Kapitaludbetaling blev Regel og Livrente Undtagelse, vil jeg ansæ det for beklageligt. Det vil i de fleste Tilfælde være urigtigt. Jeg er paa dette Punkt ogsaa enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds. Vore Arbejdere, vore Smaakaarsfolk sætte uhyre Pris paa at have Sikkerhed for, navnlig naar det storker dem paa Arbejdsevne, at have en fast aarlig Indtægt, selv om den er lille, men paa den anden Side er jeg ingenlunde blind for — jeg har nemlig set mange Eksempler paa det — at det efter en saadan Ulykke kan være overordentlig nyttigt og heldbringende for de paagældendes hele Fremtid at kunne faa en større Kapital til Raadighed een Gang for alle for at kunne sætte dem i Stand til med de saa legemlige Kræfter, de have beholdt tilbage, at kunne skabe en ny Livsvirksomhed, hvorved de kunne fortjene Brødet til dem og deres, og det maa derfor absolut betragtes som en Fordel, at Lovforslaget holder Spørgsmaalet aabent, men jeg vil indrømme, at der maatte vistnok foretages nogle Forandringer